

Sygn. akt I C 233/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Skrobowski

Protokolant: Aneta Adamowicz

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014 roku w Zgorzelcu

sprawy z powództwa **W. K.**

przeciwko **K. M.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. M. na rzecz powoda W. K. kwotę 2.367 zł (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 08 marca 2014 roku,

II. w dalszej części powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 119 zł (sto dziewiętnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 233/14

UZASADNIENIE

Powód, W. K. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej K. M. kwoty 2.367 zł wraz z ustawowymi odsetkami (od kwoty 1.167 zł od dnia 11.10.2012r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1200 zł od dnia 14.11.2012r. do dnia zapłaty) i kosztami procesu. W uzasadnieniu żądania podał, że na mocy postanowienia tut. Sądu w sprawie I C 467/10 był zobowiązany do uiszczenia na rzecz pozwanej kosztów procesu. Wskazał, że w toku postępowania komorniczego uiszczył na rzecz K. M. kwoty 1167 zł i 1200 zł, jednak wymieniona ukryła przed komornikiem ten fakt i kontynuowała postępowanie egzekucyjne do całkowitego wykonania orzeczenia.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami procesu. Zarzuciła, że dochodzona przez powoda kwota nie zaspokajała w całości kosztów prowadzonego postępowania egzekucyjnego i zapewne została zaliczona na poczet postępowania egzekucyjnego. Wskazała, że powód nie kwestionował prawidłowości prowadzonej egzekucji i to przez jego opieszałość w zapłacie całości kosztów postępowanie to zakończyło się dopiero w dniu 31.01.2013r. Pozwana zarzuciła, że skoro powodowi przysługiwały odpowiednie środki ochrony prawnej, z których nie skorzystał, to nie może dochodzić swojego roszczenia na zasadzie bezpodstawnego wzbogacenia dodając, jednocześnie że świadczenie powoda, spełnione zostało bez podstawy prawnej. Pozwana podniosła w końcu, że nie została wezwana do spełnienia świadczenia dlatego powód nie może domagać się odsetek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 września 2012r. K. M. wniosła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgorzelcu o wyegzekwowanie od W. K. kwoty 4.167 zł zasądzonej na jej rzecz wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 17 stycznia 2012r. w sprawie I C 467/10. Wierzytelność ta została wyegzekwowana w całości z dniem 25 stycznia 2013r.

dowód:

- wniosek wierzyciela w aktach komorniczych wraz z kartą rozliczeniową - k 1,

W toku postępowania komorniczego W. K. uiścił na rzecz wierzycielki K. M., w dniu 11.10.2012r. kwotę 1167 zł, oraz w dniu 14.11.2012r. kwotę 1200 zł.

dowód:

- polecenia przelewu z k. 8.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu stosuje się do świadczenia nienależnego. Świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia (art. 410 § 1 i 2 k.c.).

W dacie wpłat dokonanych przez powoda na rzecz pozwanej istniał obowiązek zapłaty wynikający z wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 17 stycznia 2012r. w sprawie I C 467/10 (z karty rozliczeniowej zawartej w aktach komorniczych wynika, że do 14.11.2012r., tj. do dnia drugiej wpłaty powoda w postępowaniu egzekucyjnym wyegzekwowano kwotę 117,91 zł). Nie można zatem zgodzić się z zarzutem pozwanej, że w niniejszej sprawie nie było podstawy prawnej świadczenia. Podstawę tą stanowił powołany wyrok Sądu. Z chwilą wyegzekwowania całości świadczenia na rzecz pozwanej K. M. w postępowaniu komorniczym przedmiotowa podstawa odpadła. Należy zatem uznać, że w sprawie spełniona została przesłanka art. 410 § 2 k.c. uprawniająca do przyjęcia, że wpłaty dokonane przez powoda stanowiły świadczenie nienależne.

Dla powyższej oceny nie ma znaczenia okoliczność wskazana przez pozwaną, że wpłaty dokonane przez powoda nie zaspokajały w całości kosztów prowadzonego postępowania.

Wbrew twierdzeniom pozwanej wpłaty te nie zostały zaliczone na poczet postępowania komorniczego (v. akta sprawy (...)).

Niezasadnie zarzuca pozwana opieszałość w spełnieniu świadczenia przez powoda, skoro wpłaty dokonane zostały przez W. K. na początku postępowania komorniczego, a przy tym w toku egzekucji podejmował on działania wskazujące na zamiar dobrowolnej spłaty zobowiązania w ratach. Niezależnie od tego wskazać trzeba, że omawiany zarzut nie ma znaczenia orzeczniczego, skoro w momencie wpłat powód posiadał dług przewyższający przelane na rzecz pozwanej kwoty.

Wbrew głośnym twierdzeniom pozwanej w aktualnym stanie sprawy roszczenie powoda nie konkuruje z innym środkiem ochrony prawnej.

W sprawie powód uiścił na rzecz pozwanej kwotę 2.367 zł tytułem zobowiązania wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 17 stycznia 2012r. w sprawie I C 467/10. Zważywszy, że przedmiotowa wierzytelność została w całości wyegzekwowana w postępowaniu komorniczym kwota ta podlegała zwrotowi, jako świadczenie nienależne (art. 410 § 2 k.p.c.).

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481§1 i 2 kc. Należy zauważyć, iż obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia ma charakter bezterminowy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 28 kwietnia 2004 roku w sprawie V CK 461/03), wobec czego jego zwrot w myśl art. 455 kc powinien nastąpić po wezwaniu dłużnika. Wobec tego, że powód

nie wykazał, iż wezwał pozwaną do spełnienia świadczenia w terminach wskazanych w pozwie Sąd częściowo oddalił jego żądanie przyjmując, jako datę wymagalności dochodzonego roszczenia dzień doręczenia pozwu.

Zważywszy, że powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania Sąd włożył na pozwaną obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, tj. uiszczonej przez powoda opłaty w kwocie 119 zł (art. 100 k.p.c.).